

nữ tướng bách chiến, bách thắng đối với bọn còn đồ cỏ rác, hoặc là bọn trẻ con miệng còn hơi sữa.

Cử chỉ của nàng, tuy từ tốn và khả ái, vẫn dướm vẻ thách thức. Nàng không phải loại đàn bà sợ đàn ông. Loại đàn bà coi thường đàn ông thì đúng hơn.

Nàng không đếm xỉa đến đàn ông vì họ chỉ là em út về mọi mặt. Đặc biệt về phương diện tình yêu mà đàn ông thường coi là chỉ có họ mới đầy đủ năng lực.

Loại đàn bà siêu việt này thích hợp với Văn Bình. Chàng đã chán ngấy ái tình dễ dàng. Chàng cảm thấy thêm muốn sự khó khăn, sự khác thường

Tâm trạng của Văn Bình giống như tâm trạng của một ông vua thời xưa. Nhà vua là thiện xạ đại tài, những khu rừng gần hoàng cung đều in gót chân ông. Ngày nào, ông cũng đi bắn, và ngày nào ông cũng hạ được nhiều con thú. Sau một thời gian, rừng rú hết thú dữ, chim muông cũng sợ nhà vua mà bỏ đi.

Nhà vua lại tới rừng khác. Tuy nhiên, ông bắt đầu chán ngấy. Ông không thấy thú trong việc đuổi bắn thú rừng nữa. Và ông nghĩ ra một lẽ lối săn bắn mới.

Bắn người.

Ông cho thả phạm nhân vào rừng. Kẻ nào trốn thoát thì mặc nhiên được ân thích. Nhưng toàn thể đều gục ngã dưới cây cung kỳ lạ của nhà vua.

Thấy Văn Bình, Li-Ming đứng lại :

— Thưa, ông cần gặp tôi ?

Văn Bình đáp ngay :

— Vâng.

Nàng quay lại gã đàn ông râu mép, giọng thân mật :

— Em bận khách. Anh đợi em một lát.

Li-Ming mở cửa sang phòng bên, và nghiêng đầu mời Văn Bình.

Phòng bên được trang trí giản dị, bầu như quá nghiêm trang. Đường như mục đích của Li-Ming là không muốn người lạ đề ý đến hoạt động hơi « khác thường » của Câu lạc bộ.

Văn Bình ngồi xuống ghế. Trái với thường lệ, hễ ngồi xuống ghế là phải rút Salem ra đốt, rồi vắt chân chữ ngũ, mặt ngửa lên, thở khói thành vòng tròn, Văn Bình lại ngoan ngoãn, để hai chân song song, cánh tay tì vào mặt bàn. Chàng thuật cho Li-Ming nghe lý do của cuộc yết kiến.

Li-Ming chăm chú nghe, thỉnh thoảng lại viết trên tờ giấy trước mặt.

Chuông điện thoại cắt đứt câu chuyện của Văn Bình. Li-Ming khoan thai đứng dậy. Lưng nàng oằn oại một cách khéo gọi như con rắn da tình trong truyện thần thoại.

Nghe xong, nàng mỉm cười với Văn Bình.

— Thành thật xin lỗi ông. Tôi có việc cần, phải đi ngay. Việc rất cần, nếu không tôi sẽ ngồi lại hầu chuyện ông. Tuy nhiên, tôi đã biết ý muốn đại để của ông. Ông yên tâm, tôi xin lo liệu chu đáo. Và nếu ông có thời giờ, tôi mong được gặp ông lại để thảo luận chi tiết.

Văn Bình đang thất nghiệp, tạm thời thất nghiệp dĩ nhiên là chàng có nhiều thời giờ. Cho dầu chàng đang bận việc kinh khủng, chàng cũng gác bỏ, để được nghe giọng nói thánh thót, nhũn cái

miệng quyến rũ, ngấm thân hình độc nhất vô nhị
lời cuốn của nàng.

Chàng bèn đáp ngay :

— Vâng, bất cứ khi nào cô muốn, tôi xin đến.

« Bất cứ khi nào cô muốn » ! Văn Bình dẫn
rõ từng tiếng, cốt cho nàng hiểu nghĩa bóng. Song
nàng vẫn thản nhiên, sự thản nhiên làm Văn Bình
ức muốn đứt mạch máu.

Li-Ming suy nghĩ một phút rồi nói :

— Hẳn ông đã biết hoạt động của Câu lạc bộ
chỉ có tinh cách hợp pháp bề mặt. Vì vậy, chúng
tôi chỉ tiếp khách ở đây lần đầu. Lần sau, đến
nơi khác tiện hơn. Nếu ông không có gì trở ngại,
xin cho tôi biết địa chỉ nhất định. Hoặc giả, chúng
ta hẹn gặp nhau tại nhà hàng. Hiện tôi có rất nhiều
đề nghị thú vị. Toàn là phụ nữ thượng lưu Tây
phương. Nhân dịp du lịch Viễn đông, họ muốn
kết bạn.

Nàng bỏ lửng câu nói, rồi chia tay, giọng
lạnh lùng :

— Chào ông.

Văn Bình sửng sốt :

— Có chưa... hẹn. Bao giờ tôi sẽ gặp cô lại ?

Sự nhớ ra, Li-Ming cười xòa :

— Khờ quá. Tôi có tinh hay quên đệ nhất.

Bao giờ ông tới cũng được. Nhưng xin ông báo
trước bằng điện thoại.

— Có vừa nói là gặp ở đây bất tiện.

— Chết rồi, tôi lại quên lần nữa.

— Hay quên là đặc tính của đàn bà đẹp.

— Cảm ơn ông. Vậy, chúng ta gặp tại nhà hàng.

Ông muốn ở đâu ?

— Ở đâu cũng được. Trong Chợ lớn thì kín
đáo hơn.

— Vâng, Arc en Ciel, Chợ lớn.

— Tôi xin hẹn tối nay. Tối nay, tôi mời cô
dùng cơm rồi nói chuyện.

— Tối nay, tôi bận.

Mặt Văn Bình xịu xuống :

— Mai được không ?

Li-Ming vẫn đáp, giọng đều đều :

— Tôi cũng bận. Có thư ký của tôi đã lấy hẹn
trước một tuần. Thật là khiếm nhã đối với một
người lịch sự như ông. Nhưng tôi không thể nào
làm khác được.

Máu nóng bùng bùng hai bên máng tang Văn
Bình. Trong ít ngày nữa, chàng phải từ giả Sài Gòn.
Chàng không biết sẽ được nghỉ ngơi một ngày, một
tuần, hay một tháng. Chàng đồng ý lên đường mất
rồi, không thể đình hoãn nữa. Chàng chỉ còn lối
thoát duy nhất : đốt cháy giai đoạn, khẩn khoản
người đẹp bỏ hẹn với người khác để hẹn với chàng.

Song Li-Ming lắc đầu quầy quậy :

— Nguy hiểm lắm. Phương châm của công ty
là phục vụ khách hàng một cách tuyệt đối nghiêm
chỉnh và lương thiện. Nghe ông nói, tôi cũng bùi
tai, nhưng tôi chỉ là đặc phái viên của chi cuộc.
Ông giám đốc chi cuộc sẽ làm to chuyện nếu được
tin tôi đối xử thiên vị.

Văn Bình vật nài :

— Tôi sắp rời Sài Gòn đi xa, thật xa. Có lẽ
mai, hay một không chừng. Tôi không thể chờ
đợi lâu,

Li-Ming giở cuốn lịch trên bàn giấy, đọc sơ qua rồi thở dài :

— Tối nay, tôi có hẹn với 2 khách hàng. Ông đề tôi dọn xếp.

Nàng bấm chuông. Cô thư ký hỏa diệm sơn bước vào. Li-Ming hỏi :

— Phiên cô định hoãn chương trình gặp gỡ tối nay của cô đến một ngày khác. Vì tôi phải bàn chuyện với ông khách này.

Cô thư ký nhăn nhó :

— Thưa bà, không được. Họ đã chịu đình hoãn hai lần rồi, lần này là lần thứ ba. Họ nói nếu không được gặp bà tối nay thì sẽ mang lựu đạn bỏ vào phòng em.

Li-Ming băng khuàng nhìn lên tường. Văn Bình nhìn theo. Bức hình màu của Li-Ming được lồng khung màu trắng đang nhìn xuống. Trong hình, nàng chưa đẹp bằng ở ngoài. Trong hình, nàng có vẻ nhí nhảnh hơn là trầm mặc. Trong hình, nàng không có mùi thơm lạ lùng, mùi thơm từ tóc nàng, môi nàng, da thịt nàng toát ra.

Văn Bình chỉ nghĩ đến người đẹp, nghĩ đến giờ phút được cọ sát thân thể tuyết diệm của nàng, mà không quan tâm đến mùi thơm lạ lùng. Nếu trí óc chàng vẫn còn minh mẫn như thường lệ, chàng phải thắc mắc vì mùi thơm vô tiền khoáng hậu ấy.

Chàng bị mùi thơm mê hoặc mà không biết. Smerch đã chế tạo sơn môi, và nước hoa riêng cho nàng. Riêng sự mê hoặc của nhan sắc đã đủ làm Văn Bình thất diệm, bát đảo, phương chi còn

có sự mê hoặc quái đản của mỹ phẩm Smerch nữa.

Li-Ming nhún vai :

— Thôi được. Ông đề tôi cố gắng xem sao. Bảy giờ tôi phải đi. Chiều nay, yêu cầu ông liên lạc lại với cô thư ký.

Sự mê hoặc đã làm Văn Bình biến thành gã đàn ông si tình nồn nóng, đầu hàng nhanh chóng. Quên cả giữ gìn, chàng nói :

— Tôi hy vọng được gặp cô tối nay.

Li-Ming chìa bàn tay nhỏ nhắn, đeo găng nilông trắng như tuyết Bắc cực (và có lẽ làn da mềm mại của nàng khi ấy cũng lạnh lẽo như tuyết Bắc cực) :

— Tôi cũng vậy. Chào ông.

Người đẹp đã tiết kiệm lời nói đến cực độ. Dường như nàng không đề ý đến chàng. Chàng nổi danh à đón ngã đàn bà đẹp dễ ợt như dao sắc chẻ tre, thế mà đứng trước mặt nàng lại yếu mềm và tầm thường hơn kẻ yếu mềm và tầm thường nhất.

Cửa phòng đóng sập trước mũi chàng.

Chàng lùi thúi ra thang máy. Lùi thúi xuống đường. Lùi thúi một mình trên vỉa hè, không quan tâm đến bầu không khí ngạt ngào và lộng lẫy buổi sáng chủ nhật ở trung tâm thành phố. Tất cả những bóng dáng yêu kiều trong trí Văn Bình đã mờ gần hết.

Một bóng dáng rực rỡ nổi bật : Li-Ming.

Văn Bình đang nhắm mắt lao đầu vào cạm bẫy của Tử thần mà không biết : trái lại, chàng còn e ấp hy vọng thần tiên nữa. Chàng không biết Li-

Ming là Nguyệt Hằng, điệp viên ám sát cũ khỏi nhất của Smerch số viết.

Trong khi ấy, Nguyệt Hằng biết rõ Văn Bình từng li, từng tí. Văn Bình vừa ra khỏi cửa, nàng ngồi phịch xuống ghế, gác hai chân lên bàn, vẻ mặt hân hoan.

Sau bao ngày chờ đợi, con thú đại đột đã ngoan ngoãn mang thân tội trước mũi tên bá phát bá trúng của nhà thiện xạ.

VI

Mê hồn trận

Trước khi bắt tay vào việc, Nguyệt Hằng muốn tâm thần được thoải mái. Văn Bình cũng có thói quen này. Đứng ra, đó là thói quen của giới điệp viên thượng thặng, coi sự hiểm nguy và cái chết như cơm bữa.

Nếu không gặp trở ngại giờ chót, nàng đã có thể bước vào màn cuối của vở trường kịch. Tấn bi kịch này kéo dài qua nhiều năm tháng, Smerch đã mất hàng chục nhân viên, hàng trăm ngàn đô-la, hàng ngàn giờ đặt kế hoạch chi tiết, hàng trăm giờ huấn luyện để sửa soạn, Nguyệt Hằng chỉ xuất hiện vào phút sắp hạ màn.

Cửa kịch mở.

Nguyệt Hằng choàng dậy. Khách là Thanh Gian, nữ chuyên viên Smerch, người mà nàng chờ đợi.

Thanh Gian mặc sườn xám Thượng hải bằng gấm mỏng. Trang điểm lộng lẫy. Thanh Gian trẻ đời ra như thiếu phụ ba mươi. Thanh Gian kéo ghế ngồi, giọng cân nhắc:

— Nhận được tin em, chị đến liền.

Nửa giờ trước, Nguyệt Hằng gọi điện thoại cho một lễ quán hạng trung ở đường Hồng thập tự. Nàng xin số phòng của Thanh Gian. Nữ chuyên viên Smerch ngụ tại đó dưới tên giả.